

1. Як потемніло золото, як відмінилося щире те золото добре, як на розі всіх вулиць каміння святе порозкидане!

2. Коштовні сіонські сини, щирим золотом важені, як тепер ось за глиняний посуд полічені, за чин рук ганчарських!

3. Навіть шакали витягують перса, годують своїх молодят, а доня народу мого жорстока, мов струсі в пустині:

4. язик сосунця до його піднебіння від спраги прилип... Хліба жадають собі немовлята, й немає нікого, хто б їм відломив...

5. Ті, що їли присмаки, на вулицях з голоду мліють; ті, що виплекані на пурпурі, тепер смітники обіймають...

6. І більшою стала вина доньки люду мого за прогріх Содому, що був перевернений вмить, і не торкалися руки до нього...

7. Її можновладці чистіші від снігу були, біліші від молока, їхнє тіло червоне, мов перли, їхній вигляд сапфір,

8. а тепер їхній вигляд чорніший за сажу, не розпізнають їх на вулицях, їхня шкіра стягнулась на їхній кості, зробилась сухою, як дерево...

9. Забитим мечем стало ліпше, ніж повбиваним голодом, що гинуть проколені, за браком плодів польових...

10. Руки жінок милосердних варили своїх діточок, які стали поживою їм під час руйнування дочки мого люду...

11. Закінчив Господь лютість Свою, вилив жар Свого гніву, і запалив на Сіоні огонь, і пожер він основи його!

12. Не вірили земні царі та всі мешканці цілого світу, що ввійде противник та ворог до брам Єрусалиму...

13. Усе сталося це за провини пророків його, за неправду священства його, що кров праведників серед нього лили...

14. По вулицях бродять, немов ті сліпці, поплямовані кров'ю, так що люди не можуть діткнутись до одягу їхнього.

15. Уступіться, нечисті! кричали до них, уступіться, збочуйте, не доторкуйтеся!... І повтікали вони й мандрували, і казали між людьми: Мешкати в нас більш не будуть!

16. Господнє лице розпорошило їх, не дивиться більше на них, бо вони не звертали уваги на обличчя священників, до старих вони ласки не мали...

17. Уже прогляділи ми очі свої, даремно чекавши на поміч собі, на варті своїй ми чекали народу, який нас не спас...

18. Чатують вони наші кроки, щоб ходити не могли ми по площах своїх. Кінець наш наблизився, сповнилися наші дні, бо прийшов нам кінець...

19. Гнобителі наші скоріші були за орлів піднебесних, вони уганялись за нами по горах, на

нас чатували в пустині...

20. Попав в ями живущий наш дух, Господній помазанець, що ми говорили про нього: Ми будемо жити в тіні його серед народів.

21. Веселися та тішся, о дочко Едому, що сидиш в краю Уц, також над тобою перейде злий келіх, уп'єшся й оголишся й ти!

22. Скінчилася кара твоя, дочко Сіону, не буде Він більше тебе виганяти, та твоє беззаконня скарає Він, дочко Едому, відкриє провини твої!